

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

vychádza od roku 1991
ročník 31
október 2021
cena 1 euro

10

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Strana Slobody? Zabudnite!

NÁŠ ROZHOVOR

Inžinier Ján Brodňanský je čulý dôchodca. Je hospodárom a podpredsedom košickej pobočky PV ZPKO a aktívne pracuje v neziskovej organizácii vzdelávania seniorov. Narodil sa v roku 1949 a ako povedal, rodičia ho stihli počať skôr, než sa otecko dostal do ďalšej vyšetrovačky až ho napokon odsúdili a štyri roky ťažil urán v Jáchymove. Keď sa zapojil do skupiny Márie Búzkovej, ktorá sa usilovala o založenie Strany Slobody, študoval na Stavebnej fakulte TU v Bratislave. Ale v povojnovom Česko-Slovensku, kde rástla sila komunistov, bola akákoľvek iniciatíva na demokratické usporiadanie spoločnosti odsúdená na neúspech.

● Kedy začal otec študovať?

V roku 1944. Otec Ján bol rodený Kremničan a mamka Elena pochádzala z Banskej Bystrice.



Ing. Ján Brodňanský

Foto Eva Zelenayová

● Obaja študovali v Bratislave?

Áno, otec študoval na stavebnej fakulte a mamka na obchodnej akadémii. Po povstaní bola Bystrica divočinou, zbombardované okolie, takže mamka so svojou mamou ušli do

Bratislavy. Tam sa zoznámila s otcom, ale o tomto období sa v našej rodine veľa nehovorilo.

● Otec však školu riadne nedokončil, lebo z tretieho ročníka ho vyhodili. Prečo?

Pokračovanie na 10. strane

V čísle

Ján Litecký Šveda Kto sa bojí slobody slova?	2
Eva Zelenayová Rómovia, narkomani, Bezák	3

Zasadala Výkonná rada PV ZPKO	4-5
Ján Košiar Konal sa 24. kongres INTER-ASSO	6-7

Ján Litecký Šveda Správa o činnosti slovenskej organizácie politických väzňov	6-7
---	-----

Rafael Rafaj O cenzúre na ministerstve vnútra	8
Marián Tkáč Kto chce riadiť svet?	9



ročník 31 • október 2021

Kto sa bojí slobody slova?



Náš pán premiér mal ku Dňu ústavy SR pekný prejav. Okrem iného povedal, že sa obáva, že „plodnú diskusiu a vecnú polemiku sa snaží z nášho života vytlačiť nenávisť, nechota vzájomne sa počúvať, zlomyseľnosť, ale aj účelová manipulácia s faktami. Počúvajte sa a rešpektujte sa navzájom“.

Má to však malý háčik – práve jedno ministerstvo tejto vlády tvrdo bojuje proti tomu, aby sme sa „počúvali a rešpektovali“. A terčom reštrikcií tejto vlády je práve náš časopis. Časopis, ktorý tvorí duchovný prístrešok pre slobodomyselných ľudí čo zažili peklo na zemi a aspoň na starobu by radi medzi sebou slobodne komunikovali, vymieňali si zážitky a spomienky, nielen na neľudský červený teror. Čo sa samozrejme komunistom, eštebákovi, ale ani ich potomkom nijako nepáči. Kdeže sloboda slova, pluralita, na to opäť treba zabudnúť, staré kádre opäť rozkazujú. A naplno.

Súdy tvrdia niečo iné

Ale prečítajte si jeden výrok Okresného súdu z februára tohto roku v sporovej veci žalobkyne Ing. Martiny Lučanskej proti žalovanej Mgr. Monike Tódovej, aby nepublikovala neoverené závery, pričom súd zamietla návrh na neodkladné opatrenie proti novinárke: „Sloboda prejavu vo všetkých štátoch, vybudovaných na demokratických princípoch, predstavuje jeden zo základných pilierov demokracie a uplatňuje sa nielen voči informáciám a myšlienkam, ktoré sú prijímané priaznivo, resp. sú pokladané za neškodné či neutrálne, ale aj voči tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva, čo je dané požiadavkami pluralizmu, znášateľnosti a otvorenosti, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti.“

Paráda! Nuž, bolo by to ozaj pekné, keby to platilo pre všetkých. My sme žiaľ v situácii, že musíme „držať hubu a krok“. Veď aj za komunizmu sme tu mali slobodu slova, samozrejme, ak sme písali to, čo vyhovovalo strane. No a strana predpisovala nielen čo si máme myslieť, či význam jednotlivých pojmov, ale aj svoj „pokrokový“ výklad dejín. Aký u nás platí doteraz. Aj po „protikomunistickej“ revolúcii. Zaujímavé. A mladá garda hovorí na rovinu: „Progresívna politika potrebuje progresívny slovník.“ Ďakujeme, neprosíme si. Nám by postačoval jazyk pravdy. Pravdy, ktorá sa hľadá v diskusii, bez predpísaných významov pojmov. Už praotec konzervativizmu Edmund Burke napísal: „Obecná sloboda mala vždy toľko záruk, koľko bolo nezávislých hľadísk.“

Médiá sú silná zbraň

Mládež neokominterny však za tie roky bolševickej praxe veľmi dobre vie, ako potlačiť slobodu a aký je význam novín a médií. Veď ich predkovia pomocou novín a cudzokrajných peňazí vyhrali revolúciu v roku 1917. Ako píše ruský historik Andrej Zubov vo vynikajúcej

knihe „Rusko 1917 – Katastrofa“: „Nemecký generálny štáb Lenina trvale zásoboval tak plnohodnotnými peniazmi (zlaté ríšske marky), ako aj falošnými, pekne natlačenými peniazmi pre robotníkov a vojakov za účasť na revolučných akciách.“ „Od marca do júna začali bolševici vďaka nemeckým peniazom vydávať noviny „Pravda“ v náklade 85 000 kusov denne. (...) Začiatkom júla už náklad bolševických novín a letákov činil 320 000 kusov denne. Denne.“ „A po 4. júli už bolševici ovládli aj všetky redakcie nebolševických novín. Všetko bolo zrežirované a dopredu naplánované, zrejme odborníkmi z nemeckého generálneho štábu.“ „Podľa dekrétu o tlači bolo k začiatku roku 1918 zrušených 122 novín a k začiatku augusta ďalších 340, čím nekomunistická tlač prestala existovať.“ Zrejme toto sú ozajstné méty aj našich „stachanovcov pokroku“. Veľmi dobre vedia, tak ako to hovorí slávny Dekrét o tlači, že **„tlač v rukách nepriateľa je rovnako nebezpečná ako bomby a guľomety“**. Takže aspoň vidíme, čo si starobolševici aj mladobolševici myslia o politických väznoch a o Svedectve. Hlavne, aby mohli bez konkurencie vychádzať ich tlačoviny, o ktorých už Nietzsche písal, že „dávia svoju žľč a nazývajú to novinami.“

A tak je to aj dnes

Už v roku 1882 tento výtržník filozofie prorocky napísal: „Ešte storočie novín a všetky slová budú smrdieť.“ Hoci tie dnešné oproti tým spred 100 rokov majú podstatne širší a prepracovanejší repertoár – neurčité pojmy, ktoré sa dajú vysvetliť podľa potreby vládcov, alebo kde váha je na dutom falošnom moralizovaní či na tzv. výskumoch verejnej mienky alebo na rôznych argumentačných atrapách. No napriek skutočne širokému repertoáru trikov vždy z toho vychádza rovnaká melódia: kakofonické tóny nekonečnej nenávisti. Pokiaľ Orwell vo svojom slávnom románe 1984 hovorí o 2 minútach organizovanej kolektívnej nenávisti, „naše“ masmédiá ju už dokážu produkovať 24 hodín denne. A ako taký wagnerovský leitmotív sa touto melódiou stále vinie živočišna nenávisť k slovenskej samostatnosti. Isteže je to ešte dedičstvo „československých“ postojov, nenadarmo sú Česi označovaní ako najxenofóbnejší národ Európy. No naši Sluhováci sa im chcú nielen vyrovnáť, ale ukázať, že sú „učeň nad majstra“. A keď sa napríklad pozrieme na nedávnu pápežskú návštevu – tu ako keby ešte aj dnes písali scenár a itinerár československí komunisti. Čo je len logický dôsledok toho, kto dnes ovláda slovenskú Cirkev.

Nenávisť ešte viac rozkladá spoločnosť ako permanentná lož. Pretože tá je len jej slúžkou, nutnou súčasťou a predpokladom. A keď som už spomínal Orwella, na záver uvediem vetu z románu „2084“ od alžírkeho spisovateľa Boualema Sensala: „Pokojne spite, dobrí ľudia, všetko je úplne zle a zvyšok je pod kontrolou.“

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja • **Vydavateľ:** PV ZPKO, založený v roku 1990 pod názvom Konfederácia politických väzňov Slovenska [KPVS] • **Šéfredaktorka:** Eva Zelenayová • **Redakčná rada:** Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulík, Ivan A. Petránský, Jozef Rydlo, Juraj Vrábel a Eva Zelenayová • **Adresa redakcie:** 811 06 Bratislava, Obchodná 52 • **Telefón:** 02-5263 8156 • **e-mail:** ustredie@pv-zpko.sk • **webová stránka:** www.pv-zpko.sk • **IČO:** 00679879 • **Cena jedného výtlačku:** 1 EURO • **Predplatné 10 EUR/kalendárny rok** • **Predplatné pre zahraničných abonentov: 50 USD** vrátane poštovného. • **Číslo účtu v Prima banka Slovensko, a.s.:** SK74 3100 0000 0040 0012 8109 • **EV:** 3851/09 • **Tlač:** PRINTLAND, s.r.o. • **Nevyžiadané rukopisy nevraciam** • **ISSN:** 1338-404X • **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

Príspevok PV ZPKO do rezolúcie INTER-ASSO za Slovensko

- vo všetkej vážnosti upozorňujeme politické orgány EÚ, že politickí väzni na Slovensku, ktorí svojim neľudským utrpením, svojim odporom a charakterným postojom, sa zásadným spôsobom zaslúžili o pád komunistickej totality a nastolenie demokracie, sú opäť prenasledovaní. Rovnako ako za čias socializmu, keď ani ich prepustením z väzenia sa ich šikanovanie ako aj prenasledovanie neskončilo, len nabralo menej drastické formy. Teraz sú opäť starými kádrami, resp. ich potomkami obmedzovaní vo svojej činnosti krátením štátneho príspevku na činnosť, ktorý je garantovaný platným zákonom, pod hranicu prežitia a hlavne zakazovaním vydávania ich časopisu Svedectvo, ktorý publikuje materiály o zločinoch komunizmu, a hlavne vekovo staršej vrstve politických väzňov slúži ako informačný kanál

a platforma na vyjadrenie ich názorov, ktorú nikde inde nemajú. (Čo bolo mimoriadne dôležité v časoch korony.) Toto už nie je len diskriminácia marginalizovanej komunity, ale aj porušenie toho najdôležitejšieho práva v demokracii – práva na slobodu slova. Máme obavu, že toto postupné odstraňovanie demokracie a najmä plurality tlače na Slovensku môže viesť k ďalším zločinom, či už zločinom z nenávisti alebo intolerancie. Vždy tam, kde končí diskusia, nastupuje násilie a totalita. Neradi by sme znovu zažili politické procesy a odstraňovanie ľudí nepohodlných pre totalitné zábery moci.

Ján Litecký Šveda

predseda PV ZPKO, Slovensko
Ettersburg 6. septembra 2021

Rómovia, narkomani, Bezák



Prečo práve týchto ľudí sa rozhodol Svätý Otec František navštíviť počas pobytu na Slovensku? Lebo je známy jeho súcit s vylúčenými komunitami a osobami. Preto sa rozhodol navštíviť Rómov na Luniku IX, narkomanov v bratislavskej Petržalke a odvolaného trnavského arcibiskupa Róberta Bezáka v Bernolákove. O úmysle navštíviť Bezáka v jeho bydlisku sa verejnosť dozvedela priamo od neho. Iba zo „skromnosti“ netrval na návšteve pápeža priamo u neho doma, ale pobral sa za ním sám, ako to už urobil niekoľkokrát predtým. Je preto úsmevné, ak denník SME palcovým titulom oznamuje: Pápež vyznamenal Bezáka. Najväčšiu pozornosť liberálne médiá venovali práve Bezákovi, v očakávaní, že ho pápež rehabilituje.

Róberta Bezáka odvolal z funkcie pred deviatimi rokmi pápež Benedikt XVI. a pápež František vymenovaním Jána Oroscha za trnavského arcibiskupa iba potvrdil verdikt svojho predchodcu. Ani nemohol konať inak. Tak to v Cirkvi funguje. Nejestvuje žiadna rehabilitácia. Preto bolestivstvo Bezáka za funkciou, obracanie sa na všetkých možných „spojencov“ doma i v zahraničí, aby mu pomohli prehovoriť Svätého Otca vrátiť ho na výslnie cirkevnej hierarchie, pôsobia odpudzujúco. Ibaže liberáli a ich médiá ho v jeho úsilí podporujú. Veď je ich človekom. Podporil kandidatúru podpredsedníčky strany Progresívne Slovensko Zuzany Čaputovej na post prezidentky, takže ju volili aj

babky na Orave. Stačilo, že ju videli na fotografii s mediálne populárnym kňazom...

Pápež František po návšteve Lunika IX odmietol segregáciu Rómov. Zjavne nepozná ich mentalitu. Luník IX bolo kedysi štandardné sídlisko, lenže naši rómski spoluobčania si ho pretvorili na svoj obraz. Podobne ako migranti z moslimských krajín no-go zóny v Európe. Pápežova návšteva potvrdila, že jeho pohľad na Rómov, ako aj na imigrantov je poznamenaný odlišným kultúrnym prostredím, z akého vzišiel. Svet, hoci aj ten kresťanský, má mnoho podob.

SLOVO SVEDECTVA

Európa nie je Latinská Amerika. Migrácia 21. storočia nie je migráciou storočia predchádzajúceho. Vtedy migranti išli za prácou, dnes obsadzujú územia. Aj bez zbraní. To ako si hlava Rímskej kúrie nereflektuje. Inak by sa 12. septembra išla už predtým pokloniť na Kahlenberg pamiatke víťazných kresťanských vojsk. Tam sa 12. septembra 1683 skončil boj s vojskou presilou Karu Mustafu úplným víťazstvom oslobodzujúcej armády. Treba spomenúť, že 6. mája 1683 sa v blízkosti Bratislavy konala vojenská prehliadka, ktorá sa začala sv. omšou. Slúžil ju ostrihomský arcibiskup Juraj Pohronec Slepčiansky, ktorý armádu zveril pod ochranu Panny Márie a každému vojakovi daroval medailónik s obrazom Sedembolestnej Panny Márie. Keď sa pápež Inocent XI. dozvedel, za akých okolností bola oslobodená Viedeň, že kresťanskí vojaci bojovali s prišitými posvätenými medailónikmi Panny Márie, vyhlá-

sil 12. september pre celú Katolícku cirkev ako sviatok mena Panny Márie. Slávi sa v celej Katolíckej cirkvi do dnešných dní a Márie majú meniny.

Najviac pozornosti návšteve pápeža na Slovensku venoval internetový denník Postoj, tváriaci sa ako konzervatívny. Jeho zakladateľmi však boli novinári z liberálnych denníkov N a SME a aj tvármi tohto periodika sú novinári z tvrdo protislovenských a protikresťanských časopisov. Predchodcom súčasného Týždňa bolo Domino fórum. Na jeho stránkach v čísle 59/1999 uverejnila redaktorka dnešného Postoja Eva Čobejová nasledujúci text: „V septembri nás od istého času zaskakujú až dva štátne sviatky. Sú to sviatky, pri ktorých našinec často musí dlhšie rozmýšľať, prečo vlastne dnes nemusí ísť do práce. A keď mu potom zide na um, že kvôli vzniku Ústavy či kvôli patrónke Slovenska, nemá z toho vždy najlepšie pociť.“ Čobejová v troch vetách dokázala uraziť národovcov i kresťanov. Zámerne alebo iba vlastnou nedovzdelanosťou? Takých autorov má konzervatívny denník Postoj, pokúšajúci sa pretvárať katolíkov na progresívnych liberálov.

Takže takto pápež „vyznamenal“ Róberta Bezáka. Zaradil ho medzi vylúčené komunity, aby ho potešil. Veď aj vylúčený je. Ale Bezák sa vylúčil sám. Svojou do neba volajúcou pýchou. Koniec koncov aj politickí väzni komunizmu sa ocitli v kategórii vylúčených. No nie pre pýchu, ale pre svoje presvedčenie.

Eva Zelenayová

šéfredaktorka

V Bratislave rokovala Výkonná rada PV ZPKO

Snem sa odkladá na rok 2022



Rokovanie Výkonnej rady PV ZPKO sa uskutočnilo v priestoroch kancelárie Predsedníctva PV ZPKO. Pohľad na účastníkov.

Foto Eva Zelenayová

Výkonná rada PV ZPKO sa konala 22. septembra 2021 v Bratislave. Schôdzu otvoril a viedol predseda organizácie Ján Litecký Šveda. Konštatoval, že ostatné dve zasadnutia výkonnej rady sa konali vzhľadom na epidemiologické opatrenia virtuálne, tzn. telefonicky. Prvá 3. marca 2021 a druhá 18. mája 2021. Na septembrovej schôdzi sa venovali ich záverom, dotácii MV SR na rok 2021 a novým úlohám.

Predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda privítal novú členku Výkonnej rady PV ZPKO za región Trnava Evu Hluchovú a zoznámil ju s ostatnými členmi rady. Pripomenul, že na marcovej boli hlavnou témou príplatky pre veteránov protikomunistického odboja, na májovej termín konania snemu. Uviedol, že vo Svedectve č. 3 bola uverejnená žiadosť o priznanie postavenia účastníka protikomunistického odboja podľa zákona č. 219/2006 Z. z., ktorú žiadateľ o priznanie príspevku mal vyplniť a poslať do ÚPN. Vzhľadom na nespokojnosť členskej základne so zdĺhavým vybavovaním žiadostí poznamenal, že ÚPN eviduje veľa žiadateľov, na čo nemá dostatok zamestnancov. Tiež sa kriticky vyjadril k obsahu dotazníka.

Ďalšia téma, o ktorej sa na marcovej výkonnej rade hovorilo, bola požiadavka na nahlasovanie mien na rozhovory do Svedectva. Ukazuje sa, že niektorí nechcú hovoriť, lebo sa cítia zastrašení a opäť vylúčení. Dokonca predseda regionálnej organizácie PV ZPKO v Žiline Kvetoslav Gregor sa posťažoval, že ľudia sa boja písať články. „K pietnej spomienke v Likavke dostal starosta mailom vyhrážky, že sme fašisti“, povedal. Predseda organizácie však naliehal na funkcionárov, aby apelovali na svojich členov a dali na papier autentické svedectvo svojho príbehu. Hoci aj niekoľkými vetami.

Z takejto mozaiky vznikne originálny obraz o dobe, v ktorej sme žili.

V máji odhlasovali snem

Výkonná rada v máji sa zaoberala konaním snemu, ktorý mal byť v tomto roku, ale z dôvodov pandemických opatrení sa termín odkladá na budúci rok. V zmysle stanov o tom písomne hlasovali členovia výkonnej rady, uviedol Ján Litecký Šveda. Prítomným funkcionárom uložil zorganizovať členské schôdze, ktoré by sa mali uskutočniť do marca budúceho roku. Na schôdzach je nevyhnutné delegovať účastníkov snemu, ktorí budú schopní sa zúčastniť a hlasovať. Snem sa pravdepodobne uskutoční v júni v Žiline. Keďže nevieme, aké budú vtedy pandemické podmienky, je predpoklad, že snem by sa mohol uskutočniť pod holým nebom, napr. v amfiteátri, kde nebude problém zabezpečiť stravu. Jeho organizáciou je poverený predseda regionálnej organizácie PV ZPKO v Žiline Kvetoslav Gregor.

Do konania snemu sa uskutoční ešte jedno zasadnutie výkonnej rady začiatkom budúceho roku.

Na májovej schôdzi odznela informácia o vydaní knihy politických vyhlásení za tridsať rokov trvania našej organizácie. Polemiku vyvolala skutočnosť, že sa organizácia zastala odsúdených novinárov Martina Daňa a Rudolfa Vaského. Litecký Šveda k tomu povedal, že sme si dobre vedomí, že názorovo ide o ľudí z opačného tábora a navyše mimoriadne nekultúrnych a čudákov, ale za to ešte nemusia ísť do väzenia. „Aj toto je jedna z funkcií našej organizácie: zastat sa nespravodlivo odsúdených.“

V septembri o dotácii od MV SR

Hlavným bodom rokovania výkonnej rady bola informá-



Predsedovia regionálnych organizácií Helena Hoštáková, Alžbeta Loudová, Helena Halková a Kvetoslav Gregor. Foto Eva Zelenayová

cia okolo diania v súvislosti s tohtoročnou dotáciou od MV SR. Požiadavka zo strany PV ZPKO na rok 2021 bola 174 tisíc eur. Ibaže realita je 40 tisíc eur napriek tomu, že zákon hovorí: výška pridelených finančných prostriedkov by mala pokryť potreby na fungovanie organizácie. „Avšak zákon je napísaný tak, že prípadný súdny spor nemáme šancu vyhrať“, povedal Litecký Šveda. Zaregistroval aj odporúčanie, aby sa PV ZPKO zlúčilo s KPVS. „My sa nemôžeme zlúčiť, lebo oni od nás odišli“, zdôraznil a povedal: „Zastupujeme ľudí, ktorí si zažili peklo na zemi. Voči týmto ľuďom sa nemôžeme spreneveriť. Tu vychádza nejaký záhadný tlak ako keby z KDH, ktoré od samého začiatku robí politiku, ktorá sa komunistom páči a stálo aj pri rozbiť našej organizácie.“

O situácii hodlá informovať predsedu NR SR i predsedu vlády SR.

Ďalej sa venoval vydávaniu Svedectva a možnostiam jeho financovania.

Za jednu z dôležitých úloh označil získavanie nových členov podľa nových stanov. Tie umožňujú každému, kto nebol členom KSČ, ŠtB a KGB a kto chce, aby spoločnosť bola budovaná na hodnotách, ktoré vyznávajú členovia našej organizácie, stať sa naším členom. Pripomenul výber

členského, lebo organizácia je v ťažkej finančnej situácii a potrebuje každé euro, aby mohla vydávať svoj časopis.

Rafael Rafaj prevzal funkciu po nebohom Antonovi Malackom a informoval radu o situácii v RO PV ZPKO Bratislava. Povedal, že „pán Anoškin vyvinul v minulosti aktivity na zlúčenie PV ZPKO a KPVS a niektorí majú dvojité členstvo a ani o tom nevedia. Peter Sandtner oslovuje ľudí a snaží sa ich získať. Nás to poškodzuje v tom, že MV SR sa členstvom, aktivitami a činnosťou v teréne najviac zaštituje pri poskytovaní dotácie. Pátrali sme po informácii, prečo nám znížili dotáciu. Problém vysvetlila jedna angažovaná aj zaangažovaná novinárka s väzbami na KPVS“.

Zaznelo v diskusii

V diskusii zaznel návrh na zvýšenie členských poplatkov z dvoch na štyri eurá ročne a tiež zvýšenie ceny Svedectva z jedného eura na eurodeväťdesiat za výtlačok, čo sa aj odhlasovalo. Zaznela aj pripomienka, že okrem nie veľmi spravodlivého, ba až diskriminačného príplatku tzv. veteránom, ktoré parlament schválil minulého roku, všetky príplatky, penzie a kompenzácie, ktoré kedy dostali politickí väzni, iniciovala a vybavila naša organizácia! Podpredseda PV ZPKO Rafael Rafaj reagoval na zdĺhavosť pri vybavovaní žiadosti o udelenie štatútu veterána a povedal, že ak raz boli ľudia rehabilitovaní, ÚPN nemá právomoc vyjadrovať sa k rozhodnutiam súdov. Ďalej si členovia výkonnej rady vymenili skúsenosti z fungovania pobočiek počas pandemických opatrení. Jednoznačne sa ukázalo, že sociálne odlúčenie a útlm činnosti spôsobujú psychické traumy. Za najúčinnejšie aktivity možno označiť tie, na ktorých sa zúčastňuje mládež. Lebo, ako povedala predsedníčka RO PV ZPKO v Prešove Mária Dvorčáková, mladá generácia nevie takmer nič o dobe komunistického teroru. Podpredseda PV ZPKO a predseda RO PV ZPKO v Košiciach Štefan Novák informoval o dobrej spolupráci s Košickým samosprávnym krajom, s ktorým sa im podarilo dohodnúť memorandum a dohodu o spolupráci v rámci kraja.

Zasadnutie Výkonnej rady PV ZPKO ukončil predseda organizácie Ján Litecký Šveda.

Eva Zelenayová



Konečne schôdza naživo... Foto Eva Zelenayová

Milý telefonát

som mala v pondelok 12. júla. Pred obedom mi zazvonil mobil – neznáme číslo. Tak som nezdvihla. Asi 10 minút neskôr z toho istého čísla opäť volanie. Keďže som videla, že je to pevná linka z Bratislavy, zdvihla som. A volala mi pani Mária Branišová, členka našej organizácie. Chcela sa členom RO PV ZPKO v Trnave osobne poďakovať, že pravidelne chodia do blízkych Bohdanoviec nad Trnavou položiť veniec k pamätníku politickým väzňom a obetiam násilnej kolektizácie, ktorý dala vyhotoviť a aj ho financovala pani Branišová. Trošku sme sa pohovorali, povedala mi, že žije vo svojom byte sama, že zdravotne je na tom primerane veku (93 rokov), že už nikam nechodí, pravidelne číta Svedectvo a Katolícke noviny. Jej hlas počas rozhovoru znel celkom sviežo. Číslo na môj mobil jej poskytla bratislavská kancelária. Ten telefonát ma veľmi potešil. Ďakujeme za takú milú odozvu a prajeme pani Branišovej všetko dobré, hlavne zdravie.

Jana Masařová
za RO PV ZPKO Trnava

Konal sa 24. kongres INTER-ASSO

V dňoch 5. – 7. septembra 2021 sa v nemeckom Ettersburgu (bývalá NDR) konal 24. kongres Medzinárodnej organizácie politických väzňov a obetí komunizmu v Európe – INTER-ASSO.

Delegáti z Albánska, Chorvátska, Nemecka (UOKG), našej organizácie PV ZPKO a noví členovia z Talianska boli prítomní osobne, s Budapešťou, Bukurešťou, Rigou a Kišinevom sme boli spojení cez internet. Po dlhšom čase prišli aj kolegovia z Chorvátska, ktoré zastupoval predseda Chorvátskeho združenia politických väzňov Marko Grubišić a členka predsedníctva HDPZ prof. Mirna Sunić-Žakmanová. Hostami kongresu boli Anna Kaminská, riaditeľka Spolkovej nadácie pre výskum dejín východonemeckej komunistickej strany (SED) z Berlína, Evelyn Zupke, celoštátna poverenkyňa pre obete komunistickej diktatúry v NDR a Christine Lieberknechtová (CDU), bývalá prezidentka Durínska, v súčasnosti poverená organizovaním výstavby pamätníka obetiam komunizmu, ktorý by mal byť postavený v Berlíne.

Po privítaní predsedom INTER-ASSO Dr. Wolfgangom Christianom Fuchsom, sa členovia delegácií vzájomne informovali o činnosti a svojich projektoch.

Antifašista rovná sa starý komunista

Jedným z projektov chorvátskej delegácie bolo vytvorenie lexikónu s menami všetkých chorvátskych politických väzňov v bývalej komunistickej Juhoslávii, ako aj výstavba múzea pre obete komunistického teroru, ako je to už v Rumunsku a Maďarsku. Albánski delegáti nás oboznámili so situáciou v ich krajine, kde komunisti sa neustále vracajú na najvyššie politické pozície, takže nečudo, že napríklad ešte stále sa nenašli ani len pozostatky po ďalších asi 7 000 obetiach zavraždených komunistami. Prakticky každá delegácia upozorňovala na to, že komunisti naplno oprášili svoj starý stalinský slovník a každého kto je proti komunizmu, nazývajú „fašistom“. Všetci sa na tom zhodli, že zo slova „antifašizmus“ sa stalo poznávacie znamenie tak starých komunistov, ako aj ich potomkov a nasledovníkov. Na záver sa dohodlo, že každá delegácia pripraví svoje požiadavky a budú zahrnuté v spoločnej rezolúcii, ktorá sa odošle na príslušné orgány Európskej únie. (Správu o činnosti, ktorú predniesol predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda, prinášame samostatne.)

Mnohí Európania žijú aj dnes v presvedčení, že komunizmus bol len v krajinách jej východnej časti. Že tomu tak celkom nie je, nás informovali delegáti z Talianska, Valter



Christian Dietrich (prvý zľava), nový predseda INTER-ASSO, Ján Košiar, Christian Fuchs, doterajší predseda a Ján Litecký Šveda pri pamätníku v Buchenwalde.

Foto archív

Lazzari s manželkou, zo združenia *Associazione Dalmata*. Jeho predsedníčka pani Carla Cace pred niekoľkými mesiacmi listom požiadala INTER-ASSO o prijatie za člena.

Associazione Dalmata je dedičom smutnej kapitoly obetí juhoslovanských partizánov, ktorí boli zabití v „foibách“ – priepastiach, najmä v severnej časti Talianska, predovšetkým v okolí Terstu. Meno Josipa Broza Tita, hlavného vinníka komunistických zločinov, rezonovalo aj u Chorvátskych kolegov, ktorí po rokoch dosiahli odstránenie jeho pamätníka v Záhrebe.

Novým predsedom je Christian Dietrich

Popoludní sa konali voľby a schvaľovali všetky návrhy delegátov. Keďže sa predseda Dr. Fuchs vzdal funkcie, za jeho nástupcu sme zvolili Christiana Dietricha z UOKG, bývalého člena hnutia za občianske práva v NDR. Je evanjelickým pastorom a v rokoch 2013 až 2018 bol aj poslancom Durínskeho parlamentu. Jeho manželka bola v časoch NDR politická väzenkyňa. Christian Fuchs bol zvolený za čestného predsedu a poverený administratívou. Na ním uvoľnené miesto v predsedníctve bola zvolená pani Mirna Sunić-Žakmanová. Kongres schválil aj otvorenie filiálnej kancelárie podpredsedu INTER-ASSO v Bratislave (v priestoroch PV ZPKO). Jednomyseľne sme tiež prijali *Associazione Dalmata* za riadneho člena INTER-ASSO.

Každá delegácia dostala obsiahlu obrazovú publikáciu *Múzeá a pamätníky* o pomníkoch komunistického teroru v Európe, Ázii aj v zámorí, kde je aj náš pamätník na cintoríne vo Vrakuni. My sme zase kolegom z každej delegácie i hostkám venovali knihy našich profesorov Milana S. Ďuricu *Dejiny Slovenska a Slovákov* v nemčine i najnovšiu knihu prof. Františka Vnuka *Slovakia and Slovaks in the Twentieth Century* v angličtine.

Po oficiálnej časti kongresu sme spoločne navštívili neďaleký Buchenwald, kde okrem známeho nacistického koncentračného tábora bol v rokoch 1945 – 1950 aj komunistický sovietsky koncentrák, tzv. Špeciálny tábor č. 2, kde tragicky zahynulo vyše sedemtisíc ľudí.

Kongres sa konal v zámku Ettersburg, ktorý dnes slúži ako hotel. Jeho súčasťou je aj kostol sv. Justína a Vavrinca, kde sme sa na záver na svätej omši poďakovali Pánu Bohu za dar slobody a pokoja, ktorý máme aj vďaka obetiam politických väzňov z čias komunistickej diktatúry.

Ján Košiar
podpredseda INTER-ASSO

Správa o činnosti slovenskej organizácie politických väzňov na 24. kongrese INTER-ASSO

V tomto príhovore nadväzujem na správu o činnosti našej organizácie pre plánované on-line zasadanie predsedníctva, zaslanú 25. novembra 2020, kde o.i. pripomínam 30. výročie našej organizácie a kde je stručný prierez našimi najvýznamnejšími aktivitami.

Aktivity PV ZPKO v roku 2021 opäť ovplyvnila korona kríza. Mnohé plánované akcie na verejnosti a za účasti verejnosti sa preto uskutočnili v obmedzenom režime alebo sa museli zrušiť, pretože sa vždy viazali na konkrétne dátumovo-historické pripomenutie. Taktiež sme museli zrušiť výročné členské schôdze, ktoré sa konali telefonickým a digitálnym spôsobom. Napriek tomuto výraznému objektívnemu hendikepu vedúci našich pobočiek stále zabezpečovali kontakty s našimi členmi, väčšinou starými ľuďmi, navštevovali hrobové miesta, zúčastňovali sa na posledných rozlúčkach so zosnulými členmi.

No aj napriek tomu ešte na jeseň 2020 sme pripravili najväčší projekt posledného desaťročia, dobudovanie Centrálného pamätníka umučeným a popraveným väzňom komunizmu na cintoríne v Bratislave, ktorý vybudovala naša organizácia v roku 1992. Doplnili sme šesť ostávajúcich mramorových tabúl s chýbajúcimi menami 101 popravených obetí komunizmu. Slávnostné odhalenie pamätných tabúl sa uskutočnilo v úzkom kruhu podľa platných opatrení v čase pandémie 17. novembra počas pietnej spomienky na Deň boja za slobodu a demokraciu.

Ďalšie aktivity:

- koncom roka sme vydali dokumentárnu knihu „Zrkadlo proti maske - 30 rokov od KPVS po PV ZPKO“, kde boli zozbierané všetky naše vyhlásenia a otvorené listy politikom za celých 30 rokov existencie našej organizácie a knihu šéfredaktorky Svedectva Evy Zelenayovej „Zrkadlenie“, kde sú vybrané rozhovory s politickými väzňami;
- 20. februára sme zorganizovali pietnu spomienku pri hrobe popravených študentov Tunegu, Púčka a Tesára v roku 1951;
- 13. apríla sme si pripomenuli tzv. Barbarskú noc v Banskej Bystrici ako spomienku na deportácie kňazov a rehoľníkov komunistami z kláštorov;
- 25. júna pobočka v Levoči zorganizovala pietny akt na počesť Levočskej vzbury s besedou so študentmi;
- 29. júla sa konala pietna spomienka v Likavke pri tabuli Bernarda Nemčeka popraveného v roku 1955;
- v júli ešte vyšla kniha Rudolfa Tibenského „Tango s pekelníkmi“, kde sú spomienky nášho člena na neludské pomery vo väzení.

Minimum aktivít však žiaľ, nebolo iba kvôli pandemickým opatreniam. Doteraz sme na pravidelných kongresoch pri svojich referátoch o správach o činnosti mohli uvádzať aspoň miernu toleranciu zo strany štátnej moci. Nezvykli sme sa sťažovať aj napriek životu, pretože ako sme si to tu vypočuli, v mnohých štátoch, napríklad v Albánsku, ale aj v Moldavsku, je situácia oveľa horšia. No tohto roku nám ministerstvo vnútra dotáciu prideliť až v júni (!) a hanebne skrátenú. Odobratie prostriedkov našej organizácii odporuje Zákonu 526/2010 Z.z. ktorý hovorí o financovaní zabezpečenia materiálno-technických podmienok na organizovanie pietnych spomienkových akcií, publikačnú, edičnú, dokumentačnú a archivačnú činnosť, mzdové výdavky a hospodársko-správne výdavky. Z pridelenej „dotácie“ nie je naša organizácia schopná plniť tieto podmienky, najmä keď uvažujeme, že pobočkami s aktívnymi funkcionármi pokrývame celé Slovensko. Navyše ide o akt hlboko nemorálny. Na porovnanie: nejaká neznáma a neukotvená organizácia na projekt „Sexistický kix“ dostane od vlády 43 330 eur. Neuveriteľná potupa.

Tu musím pripomenúť, že to boli práve naši členovia, ktorí si vytrpeli peklo na zemi. Neustále výsluchy, nocovania na holom betóne, sadistické bitie, elektrošoky do genitálií, zvieranie hlavy do železnej helmy či ponáranie do vedier s výkalmi, mučenie hladom, otročnú prácu v uránových baniach, každodenné kopance do hlavy, rebier, do brucha ... a napriek tomu sa nezlomili a svojím charakterným postojom vo veľkej miere pomohli roz-



Účastníci 24. kongresu INTER-ASSO.

Foto archív

ložiť totalitu a nastoliť demokraciu. Títo ľudia boli aktuálnou vládou neuveriteľne potupení. V zmysle zákona sme požadovali čiastku 174 tisíc eur pre našu dlhoročne podvyživenú organizáciu, ktorá bola bezdôvodne znížená na 40 tisíc eur, čo je necelých 23 percent (!!!) z požadovanej sumy.

Za čias vlády komunistov boli politickí väzni prenasledovaní a šikanovaní aj po prepustení z väzenia, tak ako aj ich rodiny, až do konca života. (Upozorňujeme, že všetci naši členovia boli súdne rehabilitovaní.) Po krátkom vydychnutí po roku 1989 však **súčasná vláda opäť prenasleduje politických väzňov**. Ako vidíme, dlho sme si nevydýchli.

Na 23. kongrese v Brašove sme prijali rezolúciu o slobode slova, ktorú sme zaslali inštitúciám EÚ. Možno si spomeniete aj na môj referát na 22. kongrese v Budapešti, kde som upozorňoval na postupné zužovanie priestoru pre slobodu slova, na čo už politickí väzni majú cit. Tak na Slovensku už to máme naplno. Táto vládna moc najnovšie už zakazuje aj náš časopis Svedectvo. Napriek tomu, že Ústava SR doslovne zakazuje cenzúru.

Vzhľadom na nepriazeň postkomunistických médií a ich postupné zglajchaltovanie je našou hlavnou tribunou práve mesačník „Svedectvo“ už od r. 1991. Sú v ňom uverejňované autentické dokumenty a svedectvá ešte žijúcich politických väzňov komunizmu, ktoré poukazujú na neludské podmienky, mučenie a popravy vo väzniciach v čase neslobody. Prostredníctvom časopisu sa oboznamuje verejnosť s našou históriou a s praktikami bývalého režimu a je aj pravidelným zdrojom praktických informácií pre členov organizácie, hlavne tých, ktorí sa pre zlý zdravotný stav už nemôžu zúčastňovať na iných aktivitách organizácie. Dôležitá úloha časopisu sa ukázala najmä v časoch pandémie, keď Svedectvo zostalo jedinou tribunou na vymieňanie si názorov a priestor aspoň na virtuálny pocit spolupatričnosti pre ľudí ťažko duševne doráňaných minulým režimom.

V poslednom čase sme však svedkami zákerných a ničím nepodložených útokov proti nášmu časopisu, tak zo strany starých komunistov, ktorých množstvo zostalo vo vplyvných funkciách, ale aj zo strany ich detí, ktorí nedokážu stráviť niečo také ako sloboda slova, keďže o. i. kritizujeme nastolenie Stalinovho červeného teroru na Slovensku a deportácie viac ako 65 tisíc ľudí do gulagov, kritizujeme zatýkanie novinárov na Slovensku za nevhodný názor alebo pomery v slovenských väzniciach, kde miestami ešte stále panujú pomery, aké tu nastolili sovietski poradcovia v 50. rokoch. Nasledovateľom komunistov a eštebákov opäť začína prekážať protikomunistický odboj a kritické poukazovanie na oživovanie totalitných praktik.

Tieto snahy zároveň vnímame ako vážny a nebezpečný pokus o znefunkčnenie našej organizácie politických väzňov, ktorá je celý čas trňom v oku starým totalitným silám, pre ktorých odjakživa tým najväčším nepriateľom bola sloboda slova. Najviac znepokojujúce na celej situácii je to, že z ich vystupovania je čím ďalej tým viac vidno, že už sa prestali aj hanbiť za svoje nechyrované zločiny a za úpadok tak ekonomický ako aj morálny, čo majú na svedomí.

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO, Slovensko

Ked' je pod lampou najväčšia tma alebo o cenzúre na ministerstve vnútra

Kedže ministerstvo vnútra (MV SR) brutálne siahlo na financovanie našej organizácie, chceli sme poznať dôvody. Faktom je, že rezort nezrušil len dotáciu na vydávanie nášho časopisu Svedectvo, ale zrazil aj zdroje na financovanie našej činnosti. V hľadani pravdy sa teda budeme venovať len pátraniu po odhalení príčin tohto rozhodnutia. Všetky indicie smerujú k hlave rezortu – ministrom vnútra Romanovi Mikulcovi.

Ešte 6. augusta som zaslal na MV SR žiadosť o informácie s desiatimi otázkami. V úsilí dopátrať sa metodiky rozhodovania vo veci vyše polovičných škrtov oproti minulému roku, čo je pre našu organizáciu likvidačný zásah. V rámci politickej kultúry a elementárnej slušnosti by si vecné objektívne dôvody bývalí politickí väzni zaslúžili.

Kedže podľa listu generálneho riaditeľa sekcie verejnej správy Adriána Jenča rezort mal reagovať na údajné podnety na časopis Svedectvo za údajné šírenie hoaxov, čo je vážne obvinenie, chceli sme v prvom rade zistiť, komu a čo prekážalo na obsahu Svedectva.

Z odpovede vyplýva, že MV SR reagovalo na štvavé články portálu aktuality.sk (máj a november 2020) a na vyvolanú reakciu Výboru pre predchádzanie a elimináciu rasizmu, xenofóbie, antisemitizmu (VRAX) pri Rade vlády pre ľudské práva, ktorému paradoxne predsedá minister vnútra Mikulec. Takže ministerstvo škrtalo zdroje politickým väzňom de facto na základe cenzúry iného zaujatého periodika. Tej cenzúry (ktorá o.i. posudzuje aj obsah, čiže ideologickej cenzúry), ktorej zákaz patril medzi prvé výdobytky novembra 89.

Ináč sa totiž obsah a najmä zjavný cieľ štvavých angažovaných článkov redaktorky Ivany Hečkovej nedá zhodnotiť, aj keď v odpovedi č. 8 sa MV SR priznáva, že v jeho pôsobnosti „nie je hodnotiť obsah periodík“. Má vraj ale „právu rozhodnúť, ktoré aktivity bude podporovať a ktoré nie“. Inak povedané, špinavú ideologickú robotu urobili zaujaté médiá a ministerstvo len použilo „svoju pravomoc“. Takže vydávanie svedectiev politických väzňov o dobe minulej aj súčasnej je pre Mikulcov rezort iba akási „aktivita“, ktorú sa rozhodol na základe štvavých podnetov liberálneho, korporátneho média vo vlastníctve zahraničného kapitálu zrušiť.

Vysvetľujú aktuality.sk, nie minister

Zvláštne je, že sme sa nedopátrali odpovede na metodiku, na základe ktorej minister urobil likvidačný zásah, hoci sme sa na to výslovne pýtali. Išlo o zásah, ktorým takmer paralyzoval činnosť našej organizácie. Ešte zvláštnejšie je, že túto informáciu priniesli aktuality.sk v jednom z článkov, ktorým nám venovali nadštandardnú, ba až posadnutú pozornosť. Podľa tohto zaujatého média ministerstvo vnútra určuje výšku dotácií na základe troch kritérií: projekt (75 %), počet členov (15 %) a mzdové a prevádzkové náklady (10 %).

Z tohto prístupu vyplýva, že 8 veľkých regionálnych a 22 oblasťných organizácií PV ZPKO s celoslovenským pokrytím má pre

Mikulcov rezort váhu len desať percent. Nemáme ani odpoveď, v čom mal byť „naš projekt“ nedostatočný, že minister nám priznal iba 23% zo žiadaného rozpočtu, čo je priznanie len polovice z minulého roka, čiže likvidačný zásah bijúci do očí v kontexte zvýšenia dotácie pre druhú organizáciu - KPVS. Zrejme preto už viac ako pol roka v rámci auditu usilovne pátra finančná inšpekcia rezortu po nájdení nejakého účtovného dôvodu, podľa ľudskej múdrosti, kto chce psa biť, palicu si nájde.

Kedže informácie z MV SR boli formalistické, nemôžeme si nevšimnúť kádrovací-kráľoviaci metodiku ako z éry temných 50. rokov. Z odpovedí totiž nevyplynul nijaký konkrétny podnet, či dokonca „množiac sa podnety“ na časopis Svedectvo.

Iba ak MV SR subjektívne a bez kvalifikácie samo vyhodnotilo štvavé články na zásah proti našej organizácii. Jediným oporným bodom pre tvrdenie rezortu o „množiacich sa podnetoch“ je list výboru VRAX, ktorému predsedá minister vnútra Mikulec. Teda list Mikulca, predsedu výboru, Mikulcovi, ministrom vnútra, ktorý podpísala jeho podpredsedníčka Zuzana Havírová a pár angažovaných členov, dožadujúcich sa nápravy.

Ani súdruhovia nepotrebovali pluralitu

Lenže aj v tomto angažovanom liste samému sebe sa jeho pisatelia odvolávajú na údajne „problematický obsah“ časopisu, a to opäť len na základe článkov zaujatých médií (raz aktuality.sk a dvakrát SME). Aj „riešenie“ podnetu tohto listu stojí za porovnanie s érou, ktorá politických väzňov ako nositeľov kritického myslenia likvidovala priamo alebo eliminovala nepriamo. Predseda výboru (minister) vlastne odporúča sám sebe (ministrom), aby sa zriadil nový „kontrolný orgán na čerpanie dotácií“.

Samozrejme, okamžite sa členovia z mimovládnych organizácií nominovali do tohto kontrolného orgánu, aby ideová línia kontroly bola čistá... Všetko vraj z dôvodu eliminácie rasizmu, extrémizmu a xenofóbie. Škoda, že politickým väzňom nik z kompetentných vyznáčov nových progresivistických ultraliberálnych (extrémistických) ideológií nevysvetlil, v čom má spočívať ich „rasizmus, extrémizmus a xenofóbia“. Azda iba ak dištancovanie sa od ideových pohrebkov bývalých bolševikov, ešebákov, súdruhov a ideologických pracovníkov, ktorí rovnako angažovane strážili jediný správny názor, ktorý sa mohol v bývalej totalite publikovať. Vtedy platilo, že argumenty a fakty sú zbytočné, pretože správny súdruh si vystačí len so správne zaujatým postojom. A znova to platí i dnes.

Ako v ére totality, časopis Svedectvo prechádza de facto do formy samizdatu. Niečo, čo sme v novembri 89 vyhodili na smetisko dejín sa nám po 30 rokoch vrátilo v recyklovanej podobe a opäť v mene budovania skvelých ideových zajtrajškov. Žiaľ, opäť bez (podpory) slobody slova, názoru a presvedčenia a opäť bez plurality názorov a ako sa ukázalo aj bez plurality médií, ktorú časopis Svedectvo hrdo bráni a aj šíri.

Rafael Rafaj
podpredseda PV ZPKO

Kto chce riadiť svet?



Zhruba od polovice 20. storočia poletuje nad planétou téza nazvaná Nový svetový poriadok, po anglicky New World Order (NWO): svet treba zmeniť a ako ho zmeniť. Starý a s obmedzeniami ešte platný svetový poriadok je založený na princípe štátov a národov, ktoré si samy určujú svoj vývoj, ideológiu a kultúru so všetkým, čo k nej patrí, výrobu, spotrebu i právo. Suverénny štát si mohol sám – môže ešte aj dnes? – určovať domácu i zahraničnú politiku, mohol si sám vynucovať právo silou (ak silu mal), mohol si sám tlačiť svoje peniaze, mohol sám využívať svoje nerastné suroviny... Boli časy, boli, ale sa minuli, resp. sa práve mŕňajú.

Treba nový poriadok

Pre autorov NWO, ktorí chcú vládnuť svetu z jedného miesta je starý poriadok nepraktický, pričom falošne operujú faktami: vďaka rozdielnemu stupňu vývoja civilizácie sú niektoré štáty priveľmi vyspelé, dominantné a správajú sa ako paraziti: vysávajú tie slabšie, a to chce „inkluzívnu chudobu“ a Veľký reset sveta. Je pravdou, že západná civilizácia, osobitne USA, parazitom sú. Pri päťpercentnom podiele obyvateľstva spotrebúvajú 40 percent svetových zdrojov surovín na tejto planéte a vytvárajú takmer 50 percent odpadu, čo zaťažuje planétu Zem. Náprava je zaiste žiaduca, ale nie náprava neomarxistického typu.

Satanistický plán

Myšlienky NWO neskršli veru v hlavách nasledovateľov Boha, ale jeho protivníkov. V hlavách finančníkov a bankárov, teda peňazomencov, proti ktorým, ako vieme, Ježiš Kristus jediný raz použil násilie, korbáčom ich vyhnal z domu jeho Otca ako „peleš lotrovskú“. Ideologickým zdrojom NWO je kritická teória, ktorá vznikla vo Frankfurte, preto „Frankfurtská škola“. Dostala meno „neomarxizmus“, lebo je pokračovaním marxizmu, má totiž zhodný cieľ, ovládnuť svet, ale neopiera sa už o „triedny boj“, ale o boj proti tradičným hodnotám. Základy neomarxizmu sú staršieho dáta, keď boli v širšom rozsahu rozvinuté myšlienky na ovládnutie spoločnosti spôsobom, ktorý je dnes charakteristický pre mimovládne organizácie, teda tretí sektor. Ak revolúcia založená na Marxových tézach, ktorú v Rusku aplikoval Lenin, zlyhala, revolúcia, ktorá v 60. rokoch 20. storočia prepukla na univerzitných kempoch, bola úspešná.

Kto bol hippies, bol in

Vznik neomarxizmu spôsobilo poznanie, že kapitalizmus robotníkov nezbedačil, a že Marx sa mýlil. Robotníci nemali chuť revolučne povstať preto, lebo ich duše dvatisíc rokov nasycovalo kresťanstvo, ktoré ich „oslepilo v ich skutočných triednych záujmoch“. Pokiaľ kresťanstvo nebude vykorenené, marxizmus sa nemôže zakoreniť.

Prvým, kto to pochopil, bol György Lukács (1885-1971), vlastným menom György Bernát Löwinger, maďarský marxistický filozof, agent Kominterny, minister kultúry za červenej vlády Bélu Kuna (Kohna) v roku 1919. V máji 1919 ako veliteľ piatej divízie maďarskej červenej armády (Vörös Hadsereg) dal zastreliť v obci Poroszló šesť vojakov na výstrahu pred sympatiami s postupom česko-slovenskej armády.

To nebolo všetko

Podľa vlastného životopisu, ktorý napísal v Moskve, „biela vláda Maďarska ma naháňala za viac ako 200 vražd a požadovala moje zatknutie a trest smrti pre mňa... Videl som v revolučnej deštrukcii spoločnosti jediné riešenie, zmena nemôže prebehnúť bez zničenia starých hodnôt.“ A tak nastolil „kultúrny terorizmus“, súčasťou ktorého bolo zavedenie radikálneho sexuálneho vzdelávania v školách. Deti sa učili o voľnej láske, slobodnom pohlavnom styku, archaickej povahe zákonov rodiny, zastaranosti monogamie, nezmyselnosti náboženstva, ktoré človeka pripravuje o všetky rozkoše. A ženy vyzýval, aby sa búrili proti sexuálnym zvyklostiam doby. Tak mala byť zničená rodina, kľúčová inštitúcia kresťanstva.

Inštitút sociálneho výskumu

V roku 1923 založil Lukács a členovia nemeckej komunistckej strany na univerzite vo Frankfurte nad Mohanom „Inštitút marxizmu“ podľa modelu Marx-Engelsovhov inštitútu v Moskve a čoskoro mu dali menej provokatívny názov „Inštitút sociálneho výskumu“. Keďže celá prvá generácia Frankfurtskej školy bola židovského pôvodu (okrem už spomenutých: Theodor Adorno, Walter Benjamin, Max Horkheimer či Herbert Marcuse) – po nástupe Hitlera k moci v roku 1933 emigrovala do Ameriky a jej novým pôsobiskom sa stala Columbia University v New York City.

Ovládajú nás agenti revolúcie

Neomarxizmus už nechce pretvoriť svet formou priamej revolúcie, ale jej plazivou odrodou trvajúcou desaťročia. Víťazstvo sa dosiahne vtedy, keď z duše západného človeka zmizne kresťanská viera, po tom, čo kultúrne a vzdelávacie inštitúcie zaujmú spojenci a agenti revolúcie podľa hesla: „Skazíme Západ tak, až bude smrdieť!“ A tak sa útočí proti rodine a chcú ju rozbiť, útočí sa na autoritu otca, odmietajú sa rozdielne úlohy otca a matky, popierajú sa práva rodičov ako hlavných vychovávateľov detí, vyhlasuje sa, že ženy sú vykorisťovanou triedou, muži sú vykorisťovatelia. Ide o ovládnutie médií, vymývanie mozgov mládeže, sexuálnu výchovu a šírenie homosexuality medzi deťmi, šírenie drog, rozloženie kresťanstva, podporu prisťahovalectva na zničenie kultúrneho rázu Európy. Nedožili sme sa už?

Marián Tkáč

Strana Slobody? Zabudnite!

Pokračovanie z 1. strany

Angažoval sa v skupine vysokoškolačkov okolo Márie Búzkovej, ktorá bola v roku 1946 iniciátorkou založenia Strany Slobody. Nastupujúcu režimu sa to nepáčilo, sledovala ich Štátna bezpečnosť, a tak ich všetkých zatkli. Mamka hovorila, že niekto zo študentov si prilepil známku, že všetkých nadiktoval, aby ich zbavili ročníka. Takže nasledoval proces so 74 osobami. Nie všetkých odsúdili. Použili paragraf úklady o republiku a vyzeralo to veľmi zle.

● Ako zle?

Prvý raz bol zatknutý na pár dní v decembri 1947. Keď niekoho zatknú na šesť dní, tak si dáva pozor. Ale oni nie, boli odvážni a ďalej vyvíjali činnosť, hoci museli vedieť, že to neprelomia, že nedokážu urobiť vzburu. Vtedy ešte neboli sociálne siete ako dnes, keď Kuciak a spol. zbúrovali celé Slovensko. Potom od januára 1948 do júla 1948 bol vo vyšetrovacej väzbe v Leopoldove a tam sa zoznámil so svojim švagrom Aladárom Kočišom, ktorý bol krátko ministrom školstva a osvety počas prvej Slovenskej republiky.

● V akom príbuzenskom vzťahu ste boli?

Naša mamka a jeho manželka boli sestry. Otec od júla 1948 do augusta 1950 čakal na svoje odsúdenie. V tom čase robil potápača v Bratislave.

● Čo viete o súdnom procese, ktorý sa pre otecka skončil odsúdením na štyri roky?

Vyšetrovacie orgány zneužili to, čo našli. A potom to štátny prokurátor pospájal tak, že ich dal do skupín a boli odsúdení na štyri, osem, desať, dvanásť rokov. Obvinení síce mali štátnych zástupcov, ktorí ich mali obhajovať, ale pravdepodobne nestáli za nič. Otecko ani nedostal rozsudok, čiže sa nevedel nijako brániť a musel nastúpiť do väzenia.

● Ako mohol byť odsúdený bez rozsudku súdu?

Mali advokáta Trstenského, sna-



Ján Brodňanský (tretí zľava) počas spomienky na udalosti z 21. augusta 1968.

Foto archív

žili sa cez neho niečo urobiť, ale nič nedosiahol. V skupine ich bolo 74 plus 18. Tých 74 odpochoďovalo v podstate do Jáchymova a na tých 18 nemali čo naštíť, tak ich museli oslobodiť. Otec rozprával, že z tých 74 obvinených 28 zobrali priamo z vysokej školy. V skupine boli aj stredoškólači a predstavitelia Cirkvi, z nich 14 zostalo v podzemí. Zavalilo ich pri ťažbe. Napokon otec mal šťastie, že sa dostal domov i keď patril k skupine, ktorá nedostala rozsudok, čiže nebola ani možnosť odvolať sa. Proti čomu?

● Otec rozprával nejaké zážitky z väzenia?

Že sa tam naučil fajčiť. Lebo len vtedy mohli mať prestávku, keď chceli fajčiť. Pritom robili v nízkych slojoch, poležiačky. Teplo, žiadne technické ochranné vymoženosti.

● Spomínali ste doktora Aladára Kočiša. Bol švagrom vášho otca, mal dvoch synov a dcéru. Ako sa im darilo počas bývalého režimu?

Tí boli ťažko postihnutí – žiadna škola pre nich. Jeden sa vyučil za jemného mechanika, druhý sa zamestnal v košických železiarňach. Ich sestra mala šťastie, že bola podstatne mladšia, ročník 1954, takže už v tom čase, v rokoch 1963-1964, keď ona dorastala, nastalo isté uvoľnenie. Keď to tak zoberiem, aj ja som sa dostal na priemyslovku vďaka uvoľneniu po roku 1961.

● Zjavne išlo o likvidáciu slo-

venskej inteligencie. Z akých rodín pochádzali vaši rodičia?

Boli to slušné rodiny, aj čo sa týka pána Kočiša, ktorý pochádzal z Trenčína. Rodičia mojej mamky zasa z bystrickej úradníckej rodiny Ernesta Štefka.

● Koľko vás bolo detí?

Boli sme traja chlapci, už som len sám. Mladší brat sa narodil v marci 1951, keď otec nastúpil do väzenia a najmladší, keď sa otec vrátil z väzenia v novembri 1955. Absolvovanie „liečebnej procedúry v Jáchymove“ sa pravdepodobne podpísalo nielen na zdraví otecka, ale aj môjho brata, ktorý zomrel vo veku 65 rokov na rakovinu. Ale i druhý brat sa nedožil veku 69 rokov a tiež zomrel na rakovinu.

● Ako ste žili po oteckovom zatknutí?

Mamka sa presťahovala k mame otecka do Vyhní, kde pracovala v pivovare. Po oteckovom prepustení z väzenia dostal robotu v magnezitke v Lovinobani, tak sme sa tam presťahovali. Zastával pozíciu technika a v roku 1957 poslali „biele goliere“ do výroby a teda aj môjho otca. Jednoducho ho vyhodili. Našťastie v tom čase sa začala stavať hliníkareň v Žiarí nad Hronom, tak sa zamestnal v Hronstave. No a keď sa v roku 1960 začalo stavať košické Huko, prihlásil sa a o rok sme prišli za ním do Košíc. A tu už mal pozíciu nejakého stredného stavbyvedúceho. Ibaže zdravotne bol na tom veľmi zle. V roku 1957 mal prvý infarkt, v roku 1963 druhý a v roku 1969 tretí. Preskákaval aj ten posledný, ale on si nedal pokoj. Bol rodinne založený, chcel ju finančne zabezpečiť, tak sa prihlásil do BAZ-ky v Bratislave. Ibaže v roku 1975 už bol v takom stave, že bola potrebná transplantácia srdca, ktorú vtedy robili len v Prahe. Nedožil sa. Takže v päťdesiatich rokoch svojho života ukončil pozemskú púť.

● Ako poznačilo otcovo zatknutie vaše detstvo a ďalší život?

Musím povedať, že pre mňa obaja rodičia boli hrdinovia. Nezaťa-

žovali deti svojim trápením. Ani starí rodičia nepridávali. Či si to predtým vydiskutovali, nikdy sme sa nedozvedeli. Pochopiteľne, že starí rodičia pomáhali, niečo sme sa u nich naučili aj odrobili. Pásli sme kozy a bolo to krásne; upiecť si slaninku, zemiaky, čisté prostredie. Spomínam si na krásne chvíle u krstnej mamy Kočišovej v Banskej Bystrici. Stará mama i krstná mama šli posteľnú bielizeň. Aj ja som sa u nich naučil šiť obliečky, obšívaf gombíky. Zarábali na živobytie, veď tam boli tri deti. A pre trinásťročného chlapca to bola zába-va, šiť, obšívaf gombíky. Navyše pod nimi bol štátny filmový archív. Keď prehrávali filmy, pozerali sme si ich cez okno. Tam sa utužovali vzťahy, lebo prišli deti z jednej, druhej rodiny, boli sme spolu.

● Ako vás prijímalo vaše okolie?

Mamka bola bojovníčka, vybojovala otcovu rehabilitáciu a po rokoch aj vymazanie trestu. Pomohla otcovi viac zarobiť, lebo vždy sa našli ľudia, ktorí na takých ako on, hľadeli krivými očami. Mal som šťastie, aj môj najmladší brat, že sme skončili vysoké školy. Vo svojom životopise som však nič nezamlčal a pri nástupe na vojenskú prezenčnú službu som od odvodovej komisie dostal odporúčanie: neškoliť na dôstojníka čs. ľudovej armády. To som si dodatočne prečítal, ešte to aj červenou ceruzkou podčiarkli. No nemal som z toho po-cti menejcennosti.

● Ako sa ďalej uberal váš profesionálny život? Kariéra?

Diplomovú prácu som robil prakticky pre magnezitku, takže po skončení vysokej školy mi námestník riaditeľa ponúkol miesto buď v technickom rozvoji, alebo vo výskume. Vybral som si výskum, lebo čo už len som mohol byť platný v technickom rozvoji hneď po skončení školy, bez akejkoľvek praxe? Pustil som sa do roboty s entuziazmom a prišli aj ocenenia. Autorské či spoluatorské osvedčenia a potom to už išlo so mnou.

● Vaším zamestnávateľom boli Magnezitové závody, štátny podnik Košice?

Vo výskume som bol do roku 1982 a potom ma už vyhánali do funkcií.

● Do akých?

Stal som sa zástupcom riaditeľa pre technický rozvoj a investície v Hačave, ale odtiaľ som sa vrátil späť, lebo som zastával názor, že žijem tam, kde žije moja rodina a robím tam, kde ma práca baví. Podnikový riaditeľ ma zobral späť. Vtedy sa plánoval rozvoj výroby bieleho magnezitu ako žiaruvzdorného vysokočistého materiálu chemickou cestou. Po roku 1989 ma vyzvali a poslali na výberové konanie a stal som sa riaditeľom. Najprv závodu, potom štátneho podniku. Z historického hľadiska sa banky voči nám hnusne zachovali.

● Ako vlastne magnezitka skončila?

Katastrofálne. Veľký podnik, ktorý kedysi zamestnával približne desaťtisíc ľudí skončil tak, že dnes idú hmoty v Jelšave, tehly v Lubeníku.

Slovenské magnezitové závody a ostatok je pasé. Nový závod v Hačave potreboval na rozbeh 180 miliónov korún. Vydržali sme päť rokov, potom prišiel do vlády Ivan Mikloš ako minister financií a schválili zákon, že keď uprednostníš nejakého veriteľa a nezaplatíš v poradí platbu, keď si dlžný, ideš na dva roky do basy. No tak som povedal, chlapi, ak chceme dať ľuďom výplatu, tak jednoducho musíme platiť tým, čo nám dodávajú energie. A ja mám ísť za toto do basy na dva roky? Za to, že doobeda sa v obleku hrám na riaditeľa a v noci učím ľudí novú technológiu, aby išla výroba? Takže takto nás donútili ísť do konkurzu a v tom čase miliardovú fabriku zobrali neskôr od správcu konkurznej podstaty za 125 miliónov korún. Ja som skončil s infarktóm a po uzdravení na úrade práce.

● No do dôchodku ďaleko...

Potom som bol desať rokov na katastri a dotiahol som to až do dôchodku. Keď prišla nová šéfka delegovaná stranou SaS, odišiel som. Aj tak by ma vyhodili, lebo avizovali znižovanie stavov. Teraz robím v neziskovej organizácii Inštitút vzdelávania seniorov, ktorá funguje na súkromnej a apolitickej báze. Robíme napríklad jazykové kurzy, no my sa už neučíme na maturitu, my sa chceme stretnúť.

● Ako sa pozeráte na toto dnešné obdobie?

Pred rokom som Štefanovi Novákovi (podpredseda PV ZPKO – pozn. autorky) povedal, že sa blížíme k päťdesiatym rokom minulého storočia. My to už nejako vydržíme, ale čo bude s národom? Po februári 2020 som pociťoval, že mašineria sa začína hýbať. V 50. rokoch žalobaby nosili kožené kabáty a každému boli na očiach. Teraz sú také technické prostriedky, že pokiaľ ľudia neodhodia telefóny do mláky, aby ich vyskratovalo, nemajú šancu na slobodu. Myslím tým slobodu s pokorou a úctou a národnou hrdosťou, bez zapredancov a zradcov národa. Ja som typ, ktorý má rád slobodu a nezatvrdené srdce, ale kto chce takto žiť, v tomto vražednom ošiali ega a zradcov, nech sa páči.

Eva Zelenayová



Členovia košickej organizácie PV ZPKO na návšteve Múzea zločinov komunizmu. J. Brodňanský tretí zľava.

Foto Eva Zelenayová

Pápežova piata cesta k Slovákom

Pastoračné návštevy pápežov vo svete sú mimo-riadnou udalosťou. Málo je takých krajín, ktoré rímsky pontifik navštíví viackrát. Slovensko je jednou z mála krajín, ktorú pápeži poctili svojou prítomnosťou štyri, vlastne už päť raz.

Keď človek číta, počúva a pozerá slovenské médiá, katolícke nevynímajúc, tak v rôznych diskusiách a príležitostných vstupoch ho nemilo prekvapí krátka pamäť ako redaktorov, tak aj diskutujúcich. Prečo? Donekonečna všetci opakujú „mantru“ o štvrtej návšteve rímskeho pápeža na Slovensku. De iure majú pravdu, de facto však nie. Nikto si dnes už nespomenie na jeden kľúčový moment: po prvý raz pápež navštívil Slovákov 8. novembra 1981, keď navštívil Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme. Bolo to v tom roku, keď sa stal obeťou povestného atentátu. A k tejto návšteve sa viažu dva závažné momenty.

1. Bola to prvá návšteva pápeža mimo Vatikánu, ktorú Ján Pavol II. podnikol po zotavení z vražedného útoku na jeho osobu – fotografia z tejto návštevy vtedy doslova obletela svet: objavila sa aj v takých médiách, kde mu nevedeli prísť na meno.

2. Najvýznamnejšie je však to, že Ján Pavol II. sa pre to-

to veľavravné gesto navštívil Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme rozhodol preto, lebo Praha mu znemožnila prísť do vtedajšej Č-SSR a navštívil Slovensko. Karol Wojtyła nám vtedy doslova povedal: *„Keď nemôže prísť pápež na zotročené Slovensko, príde na slobodnú slovenskú pôdu v Ríme.“* Pripomeňme, že tento Ústav sme postavili my, slovenskí emigranti a exulanti, v jubilejnom cyrilometodskom roku 1963 z haliera chudobnej vdovy...

Od prvej návštevy Svätého Otca Jána Pavla II. na slovenskej pôde v Ríme uplynulo 40 rokov, zmenil sa svet, Slovensko sa stalo nielen slobodným, ale opäť sa objavilo na mape ako samostatný štát. Z komunistickou totalitou zotročenej „tajnej Cirkvi“ sa stala „Cirkev slobodná“, ktorú dnes poznačila sekularizácia natoľko, že státisícové davy, ktoré víťali pápeža Jana Pavla II. v r. 1990, 1995 a 2003 dnes nahrádzajú len tisícové zástupy...

Smutné pomyslieť, že sa Slováci na Slovensku zmenili natoľko, že zabúdajú, že zabudli na návštevu, ktorá prispela k slobode slovenského národa a je súčasťou súčasných dejín Slovenska, dejín Slovákov, tých Slovákov, ktorí doma akosi prirýchlo zabudli na roky neslobody.

Jozef M. Rydlo

Sloboda po tridsiatich rokoch

Slová Maroša Puchovského z týždenníka ZMENA spred takmer tridsiatich rokov sa naplňajú každým dňom stále viac a viac. V týchto prorockých slovách Puchovského sa len potvrdzujú známe biblické slová: „Kto čím hreší, tým trestaný býva!“ To je viac ako 100 percentná pravda! Možno, keď niekto tieto slová v týždenníku ZMENA v čísle 188 z 21. mája 1993 čítal, tak sa pousmial?! Na dokreslenie toho, o aký časopis vskutku „v tých revolučných mesiacoch“ roku 1989 išlo treba pripomenúť, že to bol časopis študentov Katedry žurnalistiky UK, ktorí spolu s celoslovenským koordinátnym štrajkovým výborom zareagovali na revolučné dianie a možnosť slobodného prejavu, čo bolo podnetom na založenie nového časopisu ZMENA! Ten už svojím názvom reagoval na oficiálny socialistický mládežnícky denník SMENA, z ktorého novinárov sa neskôr zrodil

dnešný, tzv. „trojpísmenkový denník“ SME.

Prvé číslo ZMENY vyšlo 23. novembra 1989 v letákovvej forme. Je zaujímavé, že vekový priemer redaktorov ZMENY bol vysokoškolských 20 rokov! Prvým šéfredaktorom ZMENY sa stal spomínaný Maroš Puchovský, autor tohto pomaly už 30 ročného proroctva. Ak by sme chceli porovnať študentov z obdobia novembra, tzv. nežnej či handrovej revolúcie, s tými dnešnými, tak sa to ani porovnať nedá! Tí dnešní sú úplne „v zajatí“ tzv. tretieho sektora alebo mimovládok a preto o skutočnej slobode a nezávislosti nemôže byť ani reč, lebo sú financované z tzv. demokratického západu a preto musia držať „hubu a krok“. Všetky ich informácie podliehajú tvrdej kontrole a cenzúre, čo sa smie a čo sa nesmie napísať alebo odvyselať a pod. Takže čítať slová Maroša Puchovského dnes je hotový

balzam na dušu. Ak by tieto a podobné slová chcel niekto napísať v súčasnosti, mal by veľké problémy. Nielen s ich uverejnením, ale predovšetkým so strážcami liberálnej demokracie. Takže aktuálne sa pomaly a isto dostávame do situácie, keď pravdepodobne vzniknú alebo už sú na svete iné samizdatové noviny, ktoré nás budú informovať o tom, čo je skutočná pravda a nielen to, čo štátna cenzúra pustí cez svoje sito kontroly alebo nepustí! Ešte šťastie, že jestvuje internet, kde si zatiaľ možno dohľadať informácie a správy korešpondujúce so zdravým rozumom a z nich si vybrať tie, ktoré sa najviac približujú pravde a nie také, aké nám naservirujú dnešní mocipáni doma i v európskej centrále. Prajem všetkým pekný a predovšetkým hlboký zážitok pri čítaní proroctva spred tridsiatich rokov, ktorý je uverejnený na strane 16.

Ignác Juruš

Alexander GOGUN: **Stalinova komanda**

Ukrajinské partyzánske jednotky v letech 1941 – 1944. Praha : Academia, 2019

Partizáni patrili od roku 1945 medzi opory komunistického režimu. Boli súčasťou štátneho kultu a nekritizovateľní. Boli oslavovaní v umení, školstve i v historiografii. Vďaka známemu zákonu č. 255 a materiálnym výhodám, ktoré držiteľom tohto osvedčenia poskytoval (tzv. 255-ka), sa vytvoril široký korupčný systém, tzv. partizánsky priemysel. Výskum po roku 1990 však ukázal samotnú partizánsku činnosť aj v inom svetle. Za zmienku stojí dielo Petra B. Podolského mapujúce viac než poldruha tisícky prípadov partizánskych vražd v prvej SR.

Mimoriadne závažným príspevkom do poznania tohto kontroverzného fenoménu je i dielo ruského historika Alexandra Goguna (nar. 1979) o činnosti sovietskych partizánskych jednotiek na území Ukrajiny. Je výsledkom hlbokého výskumu ruských, ukrajinských, nemeckých i poľských prameňov, doplnené aj o svedectvá pamätníkov. Kniha je napísaná živým a pútavým jazykom.

Gogun prináša objavné fakty. Dokázal, že v prípade sovietskych partizánov nešlo o žiadnu spontánnosť, ale celá ich činnosť bola systematicky a do detailov riadená centrálnou, zhora, t.j. z Moskvy, Stalinom, odkiaľ prichádzali inštrukcie a príkazy. Na sovietskeho partizána teda nemožno v žiadnom prípade aplikovať ustálenú definíciu partizána ako „ozbrojeného dobrovoľníka“. Boli to „bojovníci“ v tle nepriateľa. Autor za príliehajúci pokladá termín „komandá“ (v ruskom origináli „Stalinskije kommandos“).

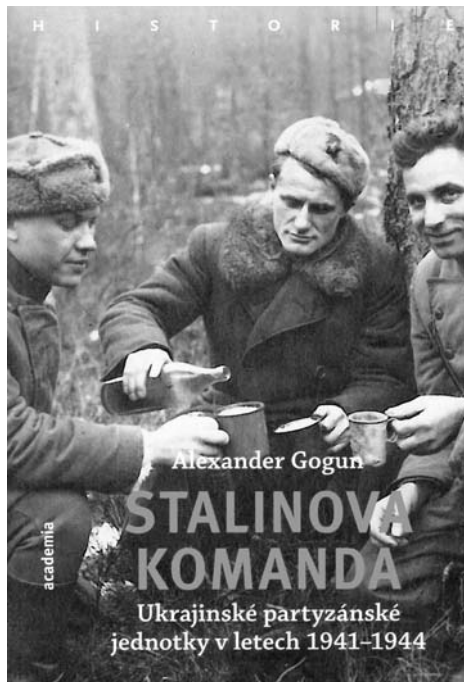
Sovietska partizánska vojna nebola ani hnutím ľudových mas. Preto nie je správne hovoriť o „partizánskom hnutí“. Predsa ani o vzniku novej divízie Červenej armády či o zakladaní kolchozov nehovoríme ako o hnutí – aj keď dali do pohybu veľké masy...

Masový teror má pôvod v ZSSR

Takmer desatina rozsahu knihy je venovaná zverstvám, ktoré páchali partizánske oddiely. Ich nečestné a špinavé metódy odmieta vidieť len ako dôsledok, ako prirodzenú a „spravodlivú“ reakciu na činnosť Nemcov, ako sa to zvykne oficiálne zdôvodňovať. Gogun píše: „*Frekventovaným postojom je predstava, že všetky krutosti druhej svetovej vojny v Európe vyvolali aktivity tretej ríše a nacistické spôsoby boja. Oprávnenosť takéhoto prístupu však v prípade sovietsko-nemeckej vojny spochybňuje fakt, že v ZSSR sa masový teror v širokom meradle uplatňoval už v dobách, keď nacistický režim ešte neexistoval – a vlastne i potom, po Hitlerovej porážke.*“

Partizáni zabíjali najrôznejšie kategórie ľudí: nielen Nemcov či príslušníkov polície a civilných spolupracovníkov okupačného režimu, ale aj civilistov lojálnych k Nemcom, sovietskych občanov nemeckej národnosti, starostov obcí, potom tzv. „pánbičkárov“, t.j. hlboko veriacich ľudí a kňazov, zbehov z Červenej armády,

vojakov, ktorých Nemci prepustili zo zajatia, alebo aj ľudí, ktorí boli označení, že šíria protisovietske ohováranie. V duchu triedneho teroru likvidovali aj tzv. kulakov, len zato, že o nich predpokladali, že o sovietskej moci zmýšľajú nepriateľsky“. Potom aj obyčajné vraždy z osobných pohnútok, nenávisti a pod. A napokon aj ľudí, ktorí im nejakým spôsobom odporovali pri rekviráciách či krádežiach. Do zoznamu pobitých nepriateľov zaraďovali partizáni aj obeť svojho teroru. Pritom však „za zverstvami voči civilnému obyvateľstvu nebol nikto nikdy popravený, a dokonca ani odvolaný žiaden partizánsky veliteľ“, bilancuje autor. Opačne, aj za vyslovene teroristické útoky boli ich aktéri povyšovaní a oceňovaní.



Mučili a vraždili zajatcov

Osobitným zločinom proti ľudskosti bolo mučenie a vraždenie zajatcov. Bežným bolo vypichovanie očí, vyrážanie zubov, rezanie nožom, odrezávanie genitálií, vláčenie za koňom, upaľovanie zaživa, ba aj štvrtenie mŕtvol a pod. Mimoriadne rafinovanou a zločinnou formou zabíjania bolo zas usmrcovanie ranených nemeckých vojakov v nemocniciach agentmi NKVD, ktorí tu pracovali ako nemocničný personál.

Okrem násilia obrovským problémom bolo aj opilstvo a tiež znásilňovanie žien.

Podnetné pre slovenského čitateľa, uvažujúceho o roli sovietskych partizánov v „SNP“, je aj Gogunovo tvrdenie, kde píše: „*Nedá sa vylúčiť, že provokovanie nacistického teroru bolo vôbec hlavným úkolom sovietskych diverzných, bojových i teroristických formácií.*“

Bolševici majú na svedomí aj zničenie jednej z najvýznamnejších pamiatok Kyjeva, Chrámu zosnutia presvätej Bohorodičky v Kyjevsko-pečorskej lavre. V súvislosti s tým autor spomína incident z 3. novembra 1941, keď tam bol prítomný prezident Tiso a len tesne unikol atentátu. Gogun sa prikláňa k tomu, že išlo o sovietsky atentát na neho.

Možno dodať, že pre režim ZSSR – a pre partizánov dvojnásobne – bola typická neúcta k životu; život človeka tu nemal hodnotu (znak, resp. dedičstvo, východných despocií). Partizánstvo bolo založené na lži a terore; budovalo sa bez Boha, proti Bohu a v konečnom dôsledku proti ľuďom.

Podľa Goguna boj a metódy partizánov boli len jedným z prejavov vojnového stalinizmu. A tomu, ako píše, nešlo iba o porážku Nemecka, ale tiež o víťazstvo sovietskeho systému vo svete... Dielo môže byť užitočné špeciálne dnes, keď sa na vlne neomarxizmu, militantne ladeného ľavičiarstva (ktorého sympatizanti sú okúzlení a inšpirovaní už samotnou ľahkosťou i rozsahom, s akými partizáni, a vôbec marxisti, vraždili svojich politických protivníkov) či pofidérne chápaného slavianstva a rusofilstva rehabilitujú, ospravedlňujú či dokonca vystavujú na obdiv tie najhoršie excesy stalinskej éry.

Martin Lacko

STALO SA

1. októbra 1869 bolo založené rk. Gymnázium v Kláštore pod Znievom.

2. októbra 1952 v procese pred Štátnym súdom v Košiciach boli odsúdení na trest smrti za „teroristickú činnosť a špionáž v prospech USA“ príslušníci Bielej légie: Ján Rešetka, Michal Mihok, Bohumil Gruber a Dr. Bodnár na trest smrti, Stanislav Hadač na doživotný žalár, Ján Minárik na 25 rokov, Jozef Ležák na 18 rokov a M. Madej na 15 rokov väzenia.

6. októbra 1938 podpredseda HSLS Jozef Tiso pozval do Žiliny členov Výkonného výboru Hlinkovej slovenskej ľudovej strany. K nim sa pripojili aj predstavitelia všetkých dôležitejších politických strán Slovenska a podpísali spoločné Vyhlásenie o autonómii Slovenska v rámci česko-slovenského štátu.

6. októbra 1948 Národné zhromaždenie v Prahe vynieslo zákon na ochranu ľudovodemokratickej republiky. Tento zákon č. 231/1948 a nariadenia, ktoré sa k nemu pripájali, postupne odstránili všetky pozostatky demokratického právneho poriadku v Česko-Slovenskej republike.

8. októbra 1938 prvá autonómna vláda Slovenska slávnostne prišla do Bratislavy a ujala sa výkonu štátnej moci na Slovensku. Jedným z jej prvých opatrení bol dekrét ministerstva vnútra o zastavení činnosti KSČ na Slovensku.

9. októbra 1919 sa Andrej Hlinka vrátil do Ružomberka. V noci z 11. na 12. októbra ho českí četníci odviekli z Ružomberka na Moravu a bez súdneho pokračovania ho väznili najprv v Mírove, potom v Brodke a nakoniec v Podolí pri Prahe až do 28. apríla 1920, keď ho museli prepustiť, lebo bol zvolený za poslanca do pražskej snemovne.

10. októbra 1938 predseda autonómnej vlády Slovenskej krajiny Jozef Tiso prvým vládnym nariadením vyhlásil slovenčinu za jediný úradný jazyk na Slovensku.

10. októbra 1919 bola založená Univerzitná knižnica v Bratislave.

13. októbra 1914 bola otvorená Alžbetínska univerzita v Bratislave.

18. októbra 1918 T. G. Masaryk vydal Washingtonskú deklaráciu (Vyhlásenie nezávislosti československého národa dočasnou vládou Československa), ktorou jeho „vláda“ vyhlásila samostatnosť česko-slovenského štátu. Česko-Slovensko teda formálne vzniklo v zahraničí, bez akéhokoľvek prejavu súhlasu obyvateľstva území, na ktoré si jeho tvorcovia robili nároky.

21. októbra 1947 československá vláda v Prahe predložila návrh zákona o stíhaní trestných činov proti štátu. Zákon mal odstrániť pochybnosť, či takéto činy na Slovensku sa majú stíhať podľa zákona na ochranu republiky č. 50/1923, alebo podľa zákona Slovenskej republiky č. 320/1940 Sl. z.

22. októbra 1997 na bratislavskom cintoríne v Ružinove sme sa rozlúčili so zanietým človekom za práva slovenského národa, podpredsedom organizácie politických väzňov JUDr. Valentom Michalíkom.

23. októbra 1915 na spoločnej konferencii Slovenskej ligy a Českého národného združenia v Clevelande uzavreli prvú dohodu o spolupráci amerických Čechov a Slovákov, ktorá vošla do dejín ako Clevelandská dohoda. Český návrh tejto dohody bol stručný a jasný: Program: 1. Samostatnosť tak Česka, ako aj Slovenska. 2. Spojenie českého a slovenského národa vo federatívnom zväzku štátov s úplnou národnou autonómiou Slovenska, s vlastným snemom, s vlastnou štátnou správou, úplnou kultúrnou slobodou, teda aj s plným právom užívania slovenského jazyka, s vlastnou finančnou a politickou správou, so štátnym jazykom slovenským.

25. októbra 1949 vláda zriadila Úrad pre veci cirkevné, na ktorého čelo postavila komu-

nistického predáka A. Čepičku. Jeho poverením pre Slovensko sa stal G. Husák.

26. októbra 1939 na slávnostnom zasadnutí Slovenského snemu jednomyselne zvolili za prvého prezidenta Slovenskej republiky Dr. Jozefa Tisu, ktorému hneď oznámili výsledok voľby. Zložením Ústavou SR predpísanej prísahy bol uvedený do úradu.

26. októbra 1942 Spojené štáty americké uznali Benešovu „československú vládu v zahraničí“.

27. októbra 1907 maďarskí žandári strieľali do zhromaždeného davu veriacich, ktorí protestovali proti maďarským kňazom vyslaným do ich obce Černovej, aby vysvätili nový kostol. Zabili 15 osôb a vyše 80 osôb zranili. Občania Černovej žiadali, aby kostol vysvätil ich rodák Andrej Hlinka, z ktorého iniciatívy bol kostol postavený. Maďarské súdy potom ešte súdili 55 obyvateľov Černovej a odsúdili 22 mužov a 16 žien spolu na 36 rokov a 6 mesiacov väzenia.

27. októbra 1944 prieskumná hliadka pozostávajúca zo siedmich nemeckých vojakov obsadila baštu Povstania v Banskej Bystrici. Jediná strelba sa ozývala v okolí liehovaru.

27. októbra 1945 americká vláda vydala Dr. Jozefa Tisu a ďalšie slovenské politické osobnosti vláde Československej republiky. E. Beneš vydal „prezidentský dekrét“ č. 137/1945 o trestaní niektorých previnení proti národnej cti (tzv. malý retribučný dekrét), o zaistení nespôhlivých osôb a o osobitných táboroch pre nútené práce.

27. októbra 1968 Národné zhromaždenie ČSSR prijalo ústavný zákon č. 143/1968 o československej federácii.

Október 1893 minister osvety gróf Albín Csáky vydal nariadenie, ktorým rozkázal na mieste prepustiť zo služby všetkých učiteľov, ktorí nevedia po maďarsky.

RETUŠOVANIE HISTÓRIE

V minulom čísle Svedectva sme uverejnili fotografie so Stalinom ako ilustračné foto. Ibaže osudy miznúcich komunistov sú tiež zaujímavé: Na prvej

fotke zľava sú: Nikolaj Antipov, popravený v r. 1938, Stalin, Sergej Kirov, popravený v r. 1934 a Nikolaj Šverník, degradovaný v r. 1927.

Ako vidíme, predtým ako sa „neľudia“ vymizli zo života, najsamprv zmizli z fotiek... Bolševické spôsoby sú stále rovnaké.



PRIPOMÍNAME SI

V októbri si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

35 rokov
Jana Nôtová, Zvolen 20.10.1986

55 rokov
Miroslav Záhora, Dolný Kubín 7.10.1966

65 rokov
Mária Patinová, Hľpa 24.10.1956

70 rokov
Pavol Zelenka, Gajary 2.10.1951
Katarína Gromanová, Trnava 7.10.1951

80 rokov
Marianna Kršková, Topoľčany 9.10.1941

82 rokov
Ján Mravec, Ivanka pri Dunaji 19.10.1939

84 rokov
Alžbeta Bileková, Jablonov 6.10.1937
Agnesa Molčanová, Jablonov 16.10.1937

86 rokov
Zuzana Mathiová, Bratislava 6.10.1935
Ing. Michal Záhorský, Bratislava 8.10.1935

87 rokov
Magdaléna Šporerová, Bratislava 23.10.1934

88 rokov
Emília Nižňanská, Vrbové 29.10.1933
Anna Petrušková, Jamník 24.10.1933
Ondrej Šišulák, Bratislava 6.10.1933

89 rokov
Anna Palenčárová, Behárovce 11.10.1932
Mária Herodeková, Nitra 1.10.1932
Ferdinand Lasica, Bratislava 19.10.1932

90 rokov
Jozef Baláž, Trenčín 8.10.1931
MUDr. Teodor Streicher, Bojnice 9.10.1931

91 rokov
JUDr. Ing. Ján Kovačovský, Šenkvice 30.10.1930

93 rokov
Livia Brhlovičová, Bratislava 30.10.1928

97 rokov
Anna Polačková, Bratislava 20.10.1924
Jubilantom srdečne blahozeláme

PRISPELI NA SVEDECTVO

JUDr. Peter Brňák, Bratislava 50 EUR
MUDr. Dagmar Pechová, Bratislava 10 EUR

Viliam Horák, Bánovce nad Bebravou 5 EUR

Ing. Marian Hromádka, Trnava 100 EUR

Zuzana Hlinková, Košice 5 EUR

Ing. Ján Brodňanský, RO Košice 50 EUR

Mária Brichtová, Bratislava 3 EUR

Eduard Kováč, Bratislava 8 EUR

Michal Malatinský 10 EUR

Martin Lacko, Modrová 20 EUR

Petronela Šustová, Piešťany 50 EUR

Darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie



Na Dezidera Greguša, bývalého predsedu RO PV ZPKO v Nitre, nezbúdajú ani po ôsmich rokoch od úmrtia. Jeho pamiatke sa položením kvetov, zapálením sviečok a tichou modlitbou poklonili členovia nitrianskej pobočky PV ZPKO Mária Balážová, Gitka Luknišová, Agáta Fišerová a predsedníčka RO PV ZPKO v Nitre Alžbeta Loudová. (al)



Syn švagrinnej nebohého kardinála Jána Chryzostoma Korca - Jozef Korec sa prišiel poďakovať do kancelárie RO PV ZPKO v Nitre za trvalú spomienku, ktorú venuje organizácia jeho zosnulej matke. Tretie výročie úmrtia si pri jej hrobe a hrobe jej manžela Antona Korca pripomenuli predsedníčka organizácie Alžbeta Loudová s manželom. V modlitbách, pri zapálených sviečkach a čerstvej kyticí kvetov si utili zosnulých. (al)

Oprava. Vo Svedectve č. 7/8 z tohto roku bola na strane 10 fotografia, na ktorej bol Ivan Jesenský a Stan Mikita. Nie Jurij Gagarin, ako uvádzal text pod obrázkom. Čitateľom sa ospravedľujeme. (red)

Úcta nespravodlivo väzneným

Pri väzenskom múre v Nitre, kde je umiestnená pamätná tabuľa na nespravodlivo väznených komunistickým režimom, sa stretli členovia nitrianskej pobočky PV ZPKO Agáta Fišerová, Jozef Turček, Anna Mesarošová, Mária Balážová a Valika Benešová na pietnom akte kladenia vencov. (al)



Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Minister vnútra SR Roman Mikulec sa rozhodol, že rezort už nebude viac financovať náš časopis Svedectvo a radikálne znížil našej organizácii výšku štátnej dotácie. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciame na Vás s prosbou, vyhladať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať,

akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdú podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodlame aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: SK74 3100 0000 0040 0012 8109, alebo sa kontaktujú na tel. číslo: 02-52 63 81 56.

Darcom úprimne ďakujeme
Vedenie PV ZPKO
a časopisu Svedectvo

PRIPOMÍNAME

Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 12.00 hod.**

Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky nedovoľajú do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO.

ZMENA



Francúzskym prezidentom sa stáva Ibrahim Husajni, vodca Provencál-skeho Alahovho frontu, a vyhlasuje v Paríži islamskú republiku. Nemecký kancelár Türgüt Mustafa je znepokojený útokmi šiitskej väčšiny v Bavorsku proti katolíckej menšine, ktorá žiada znovuzavedenie nemčiny aspoň do základných škôl. Britský premiér Džalal Džri-naputra čeli separatizmu budhistov, ktorí v Liverpoole zapálili hinduistický chrám. Guvernér nezávislej Kalifornie Jorge Luis de las Mercedes Pérez y Domínguez zavádza španielčinu ako jedinu úradnú reč v štáte. To isté robia prezidenti ďalších nezávislých hispánskych štátov - Arizony, Nového Mexika, Texasu a Floridy. Píše sa rok 2023...

VÍZIA BUDÚCNOSTI

FATÁLNY VÍRUS PREŽIJÚ LEN TIE KRAJINY, KTORÉ ZAŽILI KOMUNIZMUS



Toto budú onedlho obyvatelia západnej Európy

Nie, to nie je sci-fi, to je vízia veľmi blízkej budúcnosti, ktorú uvidí naša generácia na vlastné oči. Tri a pol roka po páde komunizmu sa vynárajú mimoriadne zaujímavé celosvetové trendy, v ktorých zohráme svoju úlohu. Kyvadlo dejín sa totiž razantne vracia do opačnej polohy. Za posledných 200 rokov západná Európa kolonizovala celú Ameriku, Austráliu, Afriku i Áziu. Teraz sa bývalé kolónie krutým spôsobom vracajú do svojich materských krajín. Súčasní najznámejší anglickí spisovatelia pochádzajú z Indie a Pakistanu, španielska literatúra sa netvorí v Španielsku, ale v Latinskej Amerike, športovci vo farbách USA sú napospol černoši - potomkovia dovezených otrokov. V Paríži už bude onedlho viac moslimských mešít ako kostolov. A nejde iba o kultúru.

Populačná explózia v treťom svete je nezastaviteľná. Len napríklad nenápadná Indonézia má 200 miliónov obyvateľov, čiže takmer toľko ako USA, a o desať rokov ich predbehne. Turecko malo ešte v roku 1950 iba 16 miliónov obyvateľov, dnes má 60 miliónov a o desať rokov bude mať 80 miliónov. V Latinskej Amerike sa dnes hemží 500 miliónov ľudí, nehovoriac o Číne a Indii, ktoré spolu tvoria takmer polovicu ľudstva. Pritom najväčšie prírastky sú v hladom, vojnami a AIDS-om sužovanej Afrike. Vedci vypočítali, že keby na Afriku padla denne jedna Hirošimská bomba a denne by zabila 90 000 ľudí, aj tak by to nezastavilo nárast obyvateľstva. V ten istý deň sa totiž narodí ďalších 250 000 nových Afričanov. A všetci majú namierené do bohatých krajín západnej Euró-

py a USA, kam utekajú pred biedou v miliónových počtoch. Viete, čo sa stane už do desiatich rokov?

Juh USA zaplaví desiatky a neskôr stovky miliónov Mexičanov a iných Latinoameričanov, ktorí kompletne hispanizujú južné štáty a postupne preberú správu do svojich rúk. Vyvinú silný separatistický tlak. Západnú Európu osídlia milióny a milióny Arabov zo Severnej Afriky, Turkov, Nigérijčanov a Indov. V obľudnom mori prisťahovalcov sa rozplynie bohatstvo týchto krajín. Prilevu nezabránia - zradí ich vlastná liberálna ideológia o voľnom pohybe osôb a ľudských právach. Situácia podozriivo pripomína posledné dni blahobytnej Rímskej ríše pred jej dobytím barbarmi. Prvý (bohatý) svet sa zlúči s tretím (rozvojovým) svetom.

Bokom ostane len druhý (postkomunistický) svet - t.j. my. Prisťahovalcov nezaujímame, sme takmer takí chudobní ako oni. Pritom sme dedičmi európskej kultúry a vzdelanosti. Východná Európa sa pred infiltráciou zachráni paradoxne práve svojím rozvráteným hospodárstvom. Bude ostrovom stability, zatiaľ čo v západnej Európe budú vznikať za všeobecného chaosu moslimské štáty. Kyvadlo dejín sa vráti a Slovania vystúpia z tieňa. Fatálny vírus prisťahovalectva prežijú len tie krajiny, ktoré zažili komunizmus. Čaká nás zaujímavá budúcnosť.

P.S. Keď neveríte, odložte si tento článok a o desať rokov si ho znovu prečítajte.

MAROŠ PUCHOVSKÝ